

ποίει ἐκάστον τὴν ζωρὰν ἐντύπων παρὰ τῇ ὀρχήστρᾳ. Ἦτο ἀπόλυτος κυρία τῶν πράξεων αὐτῆς, ἀπέτινε δὲ συνήθως πᾶσαν ἀγορὰν αὐτῆς τὸ ταμεῖον, ἐν ἀγνοίᾳ τοῦ συζύγου, ὅστις οὐδέποτε ἐθεώρησε πρέπον τὸ ν' ἀπευθύνῃ αὐτῇ τὴν ἐλαχίστην παρατήρησιν, οὐδὲ νὰ ἐπικρίνῃ τινὰ τῶν πράξεων αὐτῆς. Οὕτω καὶ αἱ παραλογώταται καὶ αἱ μᾶλλον φαντασιόπληκτοι δαπάναι ἄς αὐτὴ κατέβαλλεν ἀφειδῶς χάριν κοσμημάτων, διθροῶν καὶ τριχάπτων, παρήρχοντο ἀπαρατήρητοι τρόπον τινὰ ὑπ' αὐτοῦ. Καὶ μόνον βλέπων αὐτὴν βασιλικῶς περιβεβλημένην, τῇ ἔλεγε συνήθως: «πόσον ὠραῖον εἶναι τὸ ὠραῖον μαργαρίτινον περιδαιριόν σου! πόσον δὲ καλλύνει!» διὰ δὲ τῶν λέξεων αὐτῶν ὑπενόει μᾶλλον: «πόσον εἶναι εὐτυχεῖς οἱ μαργαρίται ἀξιούμενοι νὰ περιβάλλωσι τὸν λαιμόν σου! ὅποιαν λάμπειν τοῖς προσδίδει ἡ αἴγλη τοῦ κάλλους σου!» Ταῦτα καὶ μόνα τῇ ἔλεγε, διότι ταῦτα καὶ μόνα ἐπήρχοντο εἰς τὸν νοῦν του ἐπὶ τῇ θεᾷ αὐτῆς.

Οὐδέποτε ὅμως προσέφερε δῶρα πρὸς τὴν σύζυγόν του, ἐπέδιδε δὲ συχνάκις τοιαῦτα πρὸς τὴν θυγατέρα αὐτοῦ. Ἡ ἔξις αὐτὴ ἐμαρτύρει ἴσως τὴν διαφορὰν τῶν ὑπὸ τῆς καρδίας αὐτοῦ πρὸς ἑκατέραν τούτων ἐπιδαψιλευομένων συμπαθειῶν. Παρέχων εἰς ἐκείνην πᾶσαν ἐλευθερίαν ὅπως προμηθεύσῃ ἑαυτῇ μόνῃ πᾶν ὅ,τι ἐπιθυμεῖ, ἐσκέπτετο ἐπιμελῶς, ὁ πολυάσχολος νοῦς ὁ ἀπὸ τοσοῦτων ἀπερροφημένος φροντίζων πρὸς ἐξεύρεσιν τοῦ κοσμήματος ὅπερ ἐπὶ μᾶλλον θὰ εὐνέεσται τὴν προσφιλῆ κόρην. «Ὅτε θὰ ἐπανήρχετο εἰς τὸν οἶκον φέρων ἐν τῷ θυλακίῳ κοσμηματοφυλάκιον πλῆρες ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς πρώτης τοῦ ἔτους, τῶν γενεθλίων ἢ τῆς ἀμφιετιρίδος αὐτῆς, ἀπῆλθε ποθητοὺς ἀσπασμοὺς συγκινήσεως καὶ χαρᾶς, τοὺς ὁποίους οὐδεὶς ἠρώτα ἀντὶ πόσης ὑλικῆς δαπάνης ἠγόραζεν. Ὁ πολυεργὴς ἀνὴρ τοῦ ὅποιον τὴν παρουσίαν τὰ διοικητικὰ συμβούλια ἐπεκελῶντο, ἀλλὰ σπανίως αὐτῆς ἤξιοῦντο, διήρχετο πολλάκις τὸ ἀπόγευμα μετὰ τῆς Κικελίας τρέχων ἀνὰ τὰ ἐμπορικὰ καταστήματα χάριν οἰαζόμενης φαντασιοληξίας αὐτῆς, ἢν ἀντὶ πάσης θυσίας νὰ ικανοποιήσῃ τῷ ἐπέδωκεν ἡ καρδιά αὐτοῦ.

Ὅσονδήποτε καὶ ἦτο θυρμωδίατος ἡ σύζυγος αὐτοῦ, οὐδέποτε ὁ Δαβὶδ ἐπεθύμησε ν' ἀναχαιτίσῃ τὴν πρὸς τὰς βιωτικὰς τέχνας ζωρὰν αὐτῆς ῥοπὴν, ἀλλ' ἐξήτει πολλάκις παρ' αὐτῆς ἄδειαν ὅπως ἐγκαταλείπων τὸ θέατρον, ἢ τὴν φαιδρὰν αἰθουσαν τῆς ἐορτῆς, ἐπανέλθῃ ἐπὶ τὰς ἀσχολίας αὐτοῦ.

Ἐμπιστευομένου εἰς αὐτὴν ὁ τάλας, οὐδέποτε ἐπέψαυσε τὸν λογισμόν του ἢ ἐλαχίστη ὑπόνοια, ἄφνης φεύγων μετὰ βεβαιότητος ἀκράδαντον ἐκείνην μόνην, καίπερ τοσοῦτον ὠραίων καὶ ὑπὸ τόσων θαυμαστῶν πολιορκουμένην ὅπως φυλάξῃ αὐτὴ ἑαυτήν.

Ἐπὶ μικρὸν χρόνον δὲν ἐσφάλετο θαρρῶν, καθ' ὅτι ἡ Λουίζα ἠρκεῖτο εἰς μόνον τὸ λάμπει ἡμέρας δὲ καὶ κυρὰ διήρχετο μέσφ τῶν θαυμαστικῶν ἀνευφημιῶν, μηδὲν ἔτι ὑπ' αὐτῶν πειραζομένη, ἐπομένως δὲ οὐχὶ ἐξ ἀρετῆς εἰς τὸ καθῆκον ἐμμένουσα. Ἀλαζονία τις καὶ ἐγκράτεια παγετώδης

προεφύλασσε αὐτὴν ἀπὸ τῶν ψυχοφθόρων γοητειῶν, ἠδυνάτει δὲν ἐξοικειωθῆ μετὰ τῆς ιδέας τοῦ ἠθικοῦ ἐξευτελισμοῦ, διότι κυρία τῶν αὐτῆς ἐρώτων ἐθεώρησεν ἔτι ἄξιον ὅπως ὑποταγῇ εἰς αὐτὸν. Ἀλλ' ὅτε ἐφθασε τὸ τριακοστὸν καὶ τέταρτον αὐτῆς ἔτος ἡ δὲ θυγάτηρ τῆς ἐγένετο ἤδη δεκατετραεὶς κορασίς, ὁ ἀνὴρ ὁ πεπρωμένος ὅπως κατανικήσῃ πᾶσαν ἀμυντικὴν δύναμιν τῆς παρουσίας αἰῶνος μυραῖως πρὸ τῶν ὀμμάτων αὐτῆς.

Τὸ πρῶτον συνήντησεν αὐτὸν κατὰ τὸν ἐγκαινισμόν διδνηροδρομικῆς γρᾶμμης ἐν Οὐάξῃ κατασκευασθεῖσης χάριν ἐπιτοπίου χορήσεως. Ὁ Δαβὶδ διέμεινε μετὰ τῆς Λουίζης ἐν Νεβίλλερ, ὅπου ἦλθον ὅπως διατρίψωσι τὸν ἰούλιον μῆνα, ὡς μέλος δὲ τοῦ Γενικοῦ συμβουλίου ἠναγκάσθη ν' ἀπομακρυνθῇ πρὸς στιγμὴν τοῦ χημεῖου, ὅπως παραστῇ εἰς τὴν ἐγκαθίδρυσιν τοῦ ἀτμήρους μεταφορικοῦ ὀχήματος τοῦτου, ὅπερ αὐτὸς διενήργησε χάριν τῶν ἐντολῶν αὐτοῦ.

Ἐντὸς τοῦ διδνηροδρομικοῦ σταθμοῦ ὅστις ἐκοσμεῖτο διὰ σημαιῶν παρευρίσκοντο ὁ νομάρχης, ὁ διευθυντὴς βορείας τινὸς διδνηροδρομικῆς γρᾶμης, δεκάς ἀγροδίων ἀρχοντίσκων περιοίκων, ἀντλιοποιοὶ τινες καὶ περὶ τοὺς ἑκατὸν χωρικοί.

Ἐπὶ τῆς ὀμνύσεως ταύτης τῆς μηδὲν τὴν προσοχὴν ἐλκυούσης ἐπλάνα ἡ Λουίζα ἀσκόπως τὸ βλέμμα, ἀκούονσα συνάμα μετὰ προσοχῆς ἐλαχίστης τὴν δημηγορίαν τοῦ νομάρχου δι' ἧς οὗτος ἐξῆρε τὴν ἀθονίαν τοῦ πλοῦτος ὃν ἐμελλε νὰ διασπείρῃ ἀνὰ τὴν κοιλάδα κατὰ τὴν βραχείαν τροχίαν του τὸ ἐγκαινιζόμενον ἀτμήλατον ὄχημα ὅτε μορφή τις ἦκιστα περὶ καὶ χυδαία ἐπεσπάσατο τὸ ἐνδιαφέρον αὐτῆς.

Ἀπέναντι αὐτῆς ὀρθοστατῶν καὶ ἐπὶ στύλου θαστάζοντος θυρεοῦς τὰ νῶτα ἐρείδων νεαρός τις ἀνὴρ προσπένειν αὐτὴν μετὰ θαυμασμοῦ ἀπροκαλύπτου παρ' αὐτὸν δὲ γέρων ἦθους ὑπερηφάνου καὶ ἀλαζονικοῦ κτεφαίνετο εἰρωνικῶς σχολιάζων τὴν ὀμπλάναν τοῦ ἀρχοντος. Ἐδεῖ τὴν κεφαλὴν ὁ νεανίας ἡγεμονικῶς μειδίων, ἀλλ' ὀφθαλμοφανὲς ἦτο ὅτι οὐδόλως προσεῖχεν εἰς τὰς φράσεις τοῦ σεβασμίτου συντρόφου του. Ὁφθαλμοφανὲς ἦτο ὅτι ἦν ὅλος παραδεδομένος εἰς τὴν ἡδονικὴν κατασκοπεῖαν, καὶ εἶπε ὁ νομάρχης ὑπιδχνεῖτο εὐγλώττως ἄφευκον πλουτισμὸν εἰς τὴν χώραν ὅλην, εἶτε ὁ διευθυντὴς τῆς «Ἐταιρίας τοῦ Βορρά» ὑπεχρεούτο προθύμως ὅπως μεταφέρῃ ἐφεξῆς μέχρι ταύτης πᾶν ἐμπόρευμα δωρεάν, εἶτε οἱ παριστάμενοι ἀντλιοποιοὶ ἀπετόλμων νὰ διαδεβαίωσιν ἐνὸρκως ὅτι οὐδέποτε πλέον θὰ συνέβαινε πυρκαϊά, καὶ ἡ ἑκατοντάς τῶν χωρικῶν, οἵτινες ἰδρωρρόουν ὑπὸ τὰς φλόγας τοῦ ἡλίου, ὅτι κατενόουν ὅ,τι ἦκουσαν, ἐκείνος οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν θ' ἀπέσπα τὸ βλέμμα ἀπὸ τῆς μυριοθελήτρου καλλονῆς, ἥτις κατένατι αὐτοῦ εὐρίσκατο.

Ἐν τούτοις, καίπερ δυσχεραίνων, ἠναγκάσθη ὅμως εἰ μὴ νὰ παύσῃ θεωρῶν αὐτήν, νὰ ἐπιροίπῃ τοῦλάχιστον ἐπ' αὐτῆς τὸ λάδρον ὄμμα μετὰ πλείονος ἐπιφυλάξεως. Ἐκείνη ἐνόησεν ἤδη ὅτι παρετηρεῖτο, ἤρχισε δὲ μετὰ τινος ἐκπλήξεως ἐξετάζουσα αὐτὸν ἐπίσης. Εἶδεν αὐτὴν κατόπιν κύπτουσαν πρὸς τὸν σύζυγόν της καὶ ἀπευθύνουσαν αὐτῷ ἐρώτησιν, ἢ

τις ἀφώρα εἰς αὐτὸν ἀναμφιδόλως, καθότι ἐκείνος προσιδὼν αὐτὴν διὰ ριπῆς ὀφθαλμοῦ, τῇ ἀπλήντησε λέξεις τινὰς αἱ ὁποῖαι προῦκάλεσαν ἐπὶ τῶν χειλέων τῆς νεαρᾶς συζύγου ὑπεροπτικὸν πῶς μειδίαμα. Μετὰ τοῦτο οὐδ' ἅπαξ ἐστράφη πρὸς αὐτὸν πλεόν, οἶονεῖ θεωροῦσα αὐτὸν ὥσει μὴ παρόντα ἢ μὴ ὑπάρχοντα, τότε δὲ παροργισθεὶς ὁ νεανίας προσεποιήθη ὁμοίως ὅτι οὐδόλως προσέχει τὸν νοῦν ἐπ' αὐτῆς.

Ἴδου ὁ μεταξὺ τῶν δύο συζύγων ἀνταλλαγεὶς βραχὺς διάλογος.

— Ποῖος εἶναι ἄρ' αὖ γε ὁ ξανθὸς αὐτὸς νέος ὁ ὁποῖος ἴσταιται ἀπέναντι ἡμῶν πλησίον τοῦ γέροντος ἐκείνου; ἠρώτησεν ἡ Λουίζα.

— Εἶναι ὁ υἱὸς τοῦ μαρκιστοῦ δὲ Κονδοττιέ. Ὁ γέρον εἶναι ὁ πατήρ του, ὅστις κατοικεῖ τὸν πύργον Μοντιβιλλιέ, ὑπῆρχε δὲ αὐτὸς ἀντίπαλός μου ἀποτυχῶν ἐν τῷ γενικῷ Συμβουλίῳ πρὸ δέκα ἐτῶν. Ἐκτοτε τὸν ἐνίκησα πάντοτε εἰς ἐκάστην ἐκλογὴν.

— Ἴδου λοιπὸν διατί ὁ υἱὸς μᾶς παρατηρεῖ ἀτενῶς!

— "Ω, προφανῶς ἐξ ἀπλῆς περιεργίας . . . νομίζω ὅτι αὐτὸς ὁ νέος εἶναι τόσον ὑπερβολικῶς προσηλωμένος εἰς τὰς ἡδονὰς του, ὥστε δὲν φροντίζει περὶ πολιτικῶν φιλοδοξιῶν. Ὅσον ἀφορᾷ ὅμως εἰς τὸν πατέρα, αὐτὸς δὲν ὑπέμεινε τὴν ἥτταν μετὰ μετριοπαθείας . . . Ἀλλῶς τε ἡ ἔδρα αὐτῇ τῷ ἀνῆκε πρὸ ἐτῶν καὶ τὴν ἐθεώρει ἀναπαλλοτρίωτον κτῆμά του. Εἶναι ἐνθέρμως νομιμόφρων . . . ἤ, πιστεύω ὅτι κοχλάζει ἐκ μνησικακίας.

— Τί τῷ ὠφελεῖ! . . .

Μετὰ τὴν λήξιν τῆς τελευταίας τὸ ζεύγος ἀνταλλάξας προσηλόμενος τινὰς μετὰ τῶν ἐπισήμων προσώπων καὶ ἐπιδαψιλεύσας φιλόφρονας φράσεις εἰς τοὺς ἰσχυροὺς ἐν τῷ γενικῷ Συμβουλίῳ ψηφοφόρους, ἐπανῆλθεν εἰς Νεβίλλαν, ὁ δὲ γέρον Κονδοττιέ μετὰ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ δινηθύνθησαν πρὸς τὸν πύργον Μοντιβιλλιέ.

Ἀλλὰ μετὰ παρέλευσιν ἔτους ὅλου ἀπὸ τῆς πρώτης ταύτης συναντήσεως τῆς Λουίζης καὶ τοῦ νεαροῦ θαυμαστοῦ, ἡ τύχη ἀνέλαθεν αἰφνης, καίπερ ἐντελῶς ἦν λησμονηθέντα νὰ παρουσιάσῃ αὐτὸν ἐκ νέου πρὸ τῶν ὀμμάτων τῆς περικαλλοῦς γυναίκος.

Τὸ μοραῖον τοῦτο γεγονός ἐλαβε χώραν ἐν Δωβίλλῃ παρὰ τῇ βαρωνίδι δὲ Πρεφὸν τῆς ὁποίας ἡ ἐπανάλις ἐγειννίαζε στενῶς πρὸς τὴν ὑπὸ τῆς κ. Ἐρβελέν κατοικουμένην. Κατ' ἀρχὰς αἱ δύο αὗται ἀριστοκράτιδες συνέδεσαν σχέσεις ἀπλῶν γειτόνων, ἀλλὰ χάρις εἰς τὴν ἐξειδικιασμένην ἐκτίμησιν δι' ἧς περιέβαλλε τὸν Δαβὶδ ὁ μέγας βιομήχανος Δερβλαί, συγγενῆς πρὸς τῆς βαρωνίδα, συνεργώσεως δ' ἅψ' ἑτέρου καὶ τῆς ἀργίας, ἥτις συνήθως διέπει τὸν βίον τῶν ἐπὶ σκοπῷ θαλασσίων λουτρῶν διαθεριζόντων ἐν τῇ ἐξοχῇ, αἱ σχέσεις αὗται προέβησαν, μέχρις ἀληθοῦς οἰκειότητος.

Ἐμελλέ ποτε νὰ συγκροτηθῇ ἱπποδρομικὸς ἀγών, κατὰ τὴν παραμονὴν δὲ ἡ Λουίζα ἐδείκνει παρὰ τῇ βαρωνίδι μετὰ τινων παρισιανῶν ἐλθόντων ὅπως διατρίψωσιν ἐκεῖ τὴν ἑβδομάδα τῶν ἑορτῶν. Τοῦ συζύγου αὐτῆς ἀνακαλουμένου εἰς Παρίσιος ὑπὸ τῶν ἀρχολιῶν του, ἐνεπιστάσαστο τὴν θυγατέρα της εἰς τὴν φροντίδα τῆς παιδαγωγοῦ, καὶ ἐδέξατο τὴν

πρόσκλησιν τῆς βαρωνίδος, ὅπως ὡς γείτων παρευθεῖ ἔν τῇ ἐσπερίδι.

Προσελθοῦσα ἐγκαίρως ἡ ἐπαφροδίτος γυνὴ ἀνέπνεε τὴν αὔραν ἐπὶ τῆς ἐξώστρας, ἐφ' ᾧ χρόνῳ συνδιελέγοντο ἐντὸς τῆς αἰθούσης οἱ μὲν ἄνδρες περὶ τῶν διαφόρων διασκεδάσεων καὶ αἱ ὁμοφυλοὶ αὐτῇ περὶ συρμολογικῶν θεμάτων, ὅτε αἰφνης θεοῦς βηματῶν ἐπὶ τῆς ἄμμου ἐπεσπάσατο τὴν προσοχὴν αὐτῆς, στραφεῖσα εἶδε προχωροῦντα πρὸς αὐτὴν μετὰ τῆς οἰκοδεσποίνης νεανίαν τινὰ οὗ ἡ μορφή δὲν τῇ ἦτο ὅλως ἄγνωστος. Συνωμίλουν οἰκείως, διὰ τῆς ὑψηλῆς δὲ φωνῆς αὐτῆς ἡ βαρωνὶς ἐγέλα ἀκρωμένῃ τῶν λόγων τοῦ νεαροῦ ἄνδρος, ὅστις ἔφερε μέλαιναν στολὴν καὶ λευκὸν περιλαίμιον. Ἡ κεφαλὴ του ἦτο γυμνῇ, ὡρὰ δὲ ἀκτὶς τοῦ δύνοντος ἡλίου ἐκρύσσει τὴν ξανθὴν αὐτοῦ κόμην, ἥτις διὰ λεπτῆς γράμμης χωριζομένη κατέπιπτε μακρὰ πῶς καὶ λεῖα πρὸς ἀριστέρα. Ἴδουσα τὴν Λουίζαν ἡ βαρωνὶς κατηνύθη πρὸς αὐτὴν καὶ τῇ παρουσιάσας τὸν κομψοπρεπῆ σύντροφον.

Ὁ κ. μαρκήσιος δὲ Κονδοττιέ, παιδικὸς φίλος μου, ὅστις ἦλθε διὰ νὰ λάβῃ μέρος αὐριον εἰς τὴν ἱπποδρομίαν, καὶ προφανῶς νὰ θραύσῃ κἀνὲν μέλος του..

— Εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὴν πρόγνωσίν σας! ἀνέκραξεν ὁ νεανίας γελῶν ἐπὶ τέλους, δὲν μὲ φονεύετε τοῦλάχιστον, αὐτὸ εἶναι εὐμένεια . . .

Ἀλλ' ἡ οἰκοδεσποίνα διακόπτουσα αὐτὸν εἰσεῖσε τὴν Λουίζαν καὶ τῷ εἶπεν:

— Ἡ κ. Ἐρβελέν . . . ἀλλὰ, νομίζω, κατοικεῖτε τὴν αὐτὴν χώραν, διότι τὸ Μοντιβιλλιέ δὲν εἶναι μακρὸν τῆς Νεβίλλης.

Πτυχὴ βαθεῖα ἐνεχαράχθη τότε παρὰ τὰ χεῖλη τοῦ νεαροῦ ἄνδρος, ζωρὰ δὲ ἐκφρασίς καταφρονήσεως βαθείας ἐπεχύθη ἐπὶ τοῦ προσώπου του. Ὑπεκλίνατο ἐλαφρῶς, μυδόλως δὲ ἀτενίζων πρὸς τὴν Λουίζαν, εἶπε:

— Τῆς Νεβίλλης! . . . ἤ, μάλιστα, τὰ χημικὰ προϊόντα! . . .

Ἐκείνη ἐπορφυρώθη βαθέως καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ της φλογωδῶς ἀπῆστραψαν· πάραυτα δὲ τότε ἀπάντησε διὰ τοῦ αὐτοῦ ὕψους.

— Τὸ Μοντιβιλλιέ! . . . ἤ, μάλιστα, τὸ γενικὸν Συμβούλιον! . . .

Πληγεὶς ὑπὸ τῆς αὐθάδους ἀπαντήσεως ὁ νεανίας, ὕψωσε τὸ βλέμμα, μειδίαμα δὲ σιγνῆς ἐπιδοκιμασίας ἐπλανήθη ἐπὶ τῶν χειλέων αὐτοῦ, ἐν ᾧ χρόνῳ, ἐταστικῶς ἀτενίζων τὴν ξένην, προσεῖδεν ἐπὶ στιγμὴν τὴν βαρωνίδα, ὥσει τῇ εἶπεν:

— Ὡραία γυνή, καὶ ὄχι ἡλίθιος!

Ὑπεκλίθη εἰτα εὐσεβάστως, ἀλλὰ μάτην, διότι ἡ Λουίζα στρέφουσα πρὸς αὐτὸν ἀγέρῳχος τὰ νῶτα ὑπέστρεψεν εἰς τὴν αἴθουσαν.

Καθ' ὅσον δὲ ἐμακρύνετο, ἤκουσε τὴν φωνὴν τῆς οἰκοδεσποίνης λέγουσαν πρὸς ἐκείνον:

— Δανιὴλ! τί λοιπὸν σημαίνει τοῦτο; . . .

— Ἐρριψα ἐπιτηδεῖως τὴν ἀρπάγην μου, ἰδοὺ ἀλλ' ὅμως παρευθὺς ἀπεκρούσθην, βλέπετε.

Κατὰ τὴν ὥραν τοῦ δείπνου ὁ μαρκήσιος ἀπεῖχε πολὺ τῆς Λουίζης, οὐδεμίαν δὲ λέξιν ἀντάλλαξε μετ' αὐτῆς. Κατὰ τὴν ἐσπερίδα προσεπάθοντο νὰ τῇ προσεγγίσῃ, ἀλλ' αὐτὴ διὰ δεξιῶ ἰσχυροῦ στρατηγήματος

κατώρθωσε νὰ τηρηθῇ ἐν ἀποστάσει. Οὐχ ἥττον ὁμως, ὡς ἡ Λουίζα παρετήρησεν ἀσυδερκῶς μετὰ μυστικῆς εὐφροσύνης, ἀποσχόλῃ ἐξαιρετικῶς τὸν ὠραῖον Δανιὴλ.

Καίτοι δὲν ἐπεθύμει ἐνδομύχως νὰ παρευρεθῇ εἰς τὰς ἵπποδρομίας τὴν ἐπιούσαν, οὐχ ἥττον ὁμως ἀπεδέξατο τὴν ὑπὸ τῆς φίλης τῆς παρεχομένην αὐτῇ θέσιν ἐν τῇ ἀμάξῃ αὐτῆς, ὅθεν ἠδυνήθη νὰ ἴδῃ τὸν νεανίαν, ἥς τις φέρων μέλαιναν λευκόγραμμον ἐφαστρίδα, νυδρόμει ἐπὶ πυρρόχροος ἵππου, κατέβησεν δὲ τρίτος εἰς τὸν πρὸς ὄν ὄρον. Κατ' ἀκολουθίαν τῆς διαβάσεως ταύτης, ἡ νεαρά γυνὴ συνέλεξεν ἐκ τῶν περιστοιχουσῶν τὴν βαρωνίδα φίλων παραδόξους, ἀλλὰ καὶ ἀλληλομάχους πληροφορίας περὶ αὐτοῦ. Ἡ κ. δὲ Βρεζὺ ἀφηγήθη πρῶτη ὅτι ὁ ἐρωτόχαρις νεανίας ἀπολέσας ὅλην τὴν πατρικὴν περιουσίαν ἐν τῇ χαρτοπαιξίᾳ, καὶ προκαλέσας τὸν ἐκ λύπης θάνατον τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, διεδίου ἡδὴ δι' ἐπινοιών, τῶν ὁποίων ἡ ἐντιμότης καὶ ἥττον ἀξιοκατακρίτος ἦν ἡ ἐσχάτως ἐνεργηθεῖσα πώλησις τῶν πολυτιμοτάτων ἵππων τοῦ πατρικοῦ σταύλου πρὸς ἡμιαριστοκρατίας ἢ καὶ ἀλλοθενεῖς ἐρωτίδας εἰς τὴν φιλίαν τῶν ὁποίων εἶχεν ἀκρατῶς ἐπιρρίψει ἑαυτόν. Ἦδὴ ἱππέμπορος ἐξεύγνυε συνεχῶς εἰς τὸν φασέοντα τοῦ ἀποθανόντος γηραιοῦ μαρκιστοῦ ζευγὸς ἀχαλινώτων ἵππων ἀπολακτιζόντων ἀγρίως τὸν κημόν, ὅπερ πρὸς Γαλλίδας θὰ ἐπώλει μόλις ἀντὶ διακοσίων πεντήκοντα λουδοβικίων, ὅπερ ὁμως ὁ νεαρὸς συμφοδὴλος μόλις ἔδιδεν, ὑποκριτικῶς φερόμενος ἀντὶ δεκαπεντακισχιλίων ὑργάκων πρὸς ἀποικιογενεῖς Περουβιανὰς ἐπὶ λυδὰς, τὰς ὁποίας ἐθάρμβον ἀπλῶς τὰ χρυσοδάμποντα στέμματα τῆς ἱπποδευῆς. Ἐν ἐνὶ λόγῳ ὁ νεανίας ἐχαρακτηρίσθη ἐν τῇ συνομιλίᾳ ἐκείνῃ ὡς ἄδωνις τυχοδιώκτης, ὡς μεγαλάνυμος πτωχαλαζὼν μὴ φοβούμενος οὔτε σπουδαίαν χρηματικὴν ἀπώλειαν ἐν τῇ χαρτοπαιξίᾳ, οὔτε ἐν τῇ μονομαχίᾳ δεινὴν ξίφους πληγὴν.

Ἐτέρα διάφορος ὁλως ἐκδοσις εἰδήσεων διεζωγράφει αὐτὸν ὡς υἱὸν μετὰ τοσαύτης αὐταπαρνησίας ἀφοσιούμενον εἰς τὴν μνήμην τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, ὥστε ἐκουσίως κατέστρεφεν ἑαυτὸν οικονομικῶς ὁσπμέραι ὅπως οὐδὲ κατ' ἐλάχιστον ἐλαττώσῃ τὴν αἵγλην τοῦ οἴκου τοῦ λιπόντος γηραιοῦ ἀριστοκράτου.

Ἄλλ' τῆς βαρωνίδος ἡ γνώμη διεκυμαίνετο μετὰ τῶν δύο τούτων ἀπολύτων χαρακτηρισμῶν· παρίσθη αὐτὴ τὸ Δανιὴλ ὡς ἐκκεντρον χαρακτήρα, διακινδυνεύοντα μὲν συνήθως κατὰ βούλησιν ἑαυτὸν παρατόλμως, ἐμφορούμενον ὁμως βαθέως καὶ εὐγενῶν αἰσθημάτων, παρὰ τὴν φαινομενικὴν αὐτοῦ ἐλαφρότητα. Καὶ ἐπιπολαίως πως προσέθηκε :

— Ἴδου τὸ χεῖριστον ὅπερ δυστυχῶς δύναται τις νὰ εἴπῃ περὶ αὐτοῦ : εἶναι ἐκδεδητημένος, καὶ λίαν ἐπικίνδυνος πρὸς τὰς γυναῖκας.

Ἡ βραχεῖα αὕτη φράσις τῆς προέδρου τοῦ ὁμίλου, ἡ ἥκιστα βεβαίως εὐνοϊκὴ ἀποφαινομένη περὶ τοῦ παιδικοῦ φίλου τῆς, ἐγένετο μετ' ὀλίγον ἡ ἐπικρατοῦσα περὶ αὐτοῦ ἰδέα, ἐπέδρασε δὲ πλέον ἢ πᾶσα ἄλλη ἐπὶ τοῦ πνεύματος τῆς κ. Ἐρδελέν.

Ἐθεώρησεν αὕτη ὡς προσδλητικὴν τὴν προσπάθειαν ἡν δι' αὐτῆς ἐφάνη καταβάλλουσα ἡ βαρωνὶς

ὅπως θωρακίσῃ αὐτὴν διῆθεν κατὰ τῆς πλάνου γοητείας τοῦ φιλέρωτος, συνησθάνθη δὲ δυσαρέσκειαν ὀξείαν, δι' ἣν ἀπεφάσισε κατ' ἰδίαν ὅπως πικρῶς τιμωρήσῃ τὸν νεαρὸν μαρκήσιον.

Ἐκτοτε, ἐκ πείσματος κατὰ τῆς πλαγίας συμβουλῆς ὅπως προφυλάσσεται ἀπ' αὐτοῦ, ἤρχισε προσηλουμενὴ πρὸς αὐτὸν πολὺ μᾶλλον, ἢ ἐάν τις τὴν παρεκάλει θερμῶς ὅπως ἐνδιαφέρηται περὶ αὐτοῦ.

Ἐν τούτοις καθ' ὅλην τὴν ἐβδομάδα, ἡν οὗτος διέτριψεν ἐν Δωβίλλῃ, ἡ Λουίζα ἀπείχετο ἀπὸ τοῦ οἴκου τῆς γείτονος τῆς, ἀποφεύγουσα τὴν παρουσίαν του· λίαν συνεχῶς ὁμως κατὰ τὸν χρόνον τοῦτον συνηντᾶτο μετ' αὐτοῦ, τῇ ἐπερρίπτε δ' ἐκεῖνος βλέμματα ἐκφραστικὰ τοσοῦτον, ὥστε ἡ σημασία αὐτῶν ἡλίου φαινοτέρα ἀπέδαιναν.

Ἡ νεαρά γυνὴ ἐγέλα ἐπὶ τούτῳ, ἀλλ' οὐχὶ μετ' ἐλευθερίας ὁλοσχεροῦς! ἄγνωστός τις ταραχὴ διηγείρετο ἐν αὐτῇ, τὴν συναίσθησιν δὲ ταύτην προσεπάθει νὰ ἐκμελετήσῃ ἐκείνη, διότι οὐδόλως ἠδύνατο νὰ ἐμβαδύνη εἰς τὴν νέαν ψυχικὴν τῆς κατάστασιν. Κατὰ τί τῇ διέφερον ὁ νέος οὗτος; οὔτε κρείττων ἦτο, οὔτε χείρων τῶν μυρίων ἄλλων, οἵτινες παρήλαυνον πρὸ αὐτῆς ἐν ταῖς αἰθούσαις· ἡ κοινωνικὴ αὐτοῦ θέσις ἦτο προβληματικὴ, διότι, καίπερ εὐγενὴς τὴν καταγωγὴν, προφανῶς ἐστρεφεῖτο περιουσίας· τῆς δὲ ὀξυνοίας αὐτοῦ, ἥτις γενικῶς ἐπηρεῖτο, θλιβερῶς χυδαῖον τῇ παρέσχε δείγμα κατὰ τὴν ἐσπέραν τῆς πρώτης αὐτῶν συναντήσεως. Ἐπὶ τέλους, οὐχὶ, ὁ νεανίας οὗτος οὐδέποτε ἀπολύτως ὤφειλε νὰ ἐισέλθῃ ἐν τῷ στενῷ μᾶλλον κύκλῳ τῶν εἰλικρινῶν αὐτῆς φίλων, καθ' ὅτι ὁ σύζυγός τῆς ἐξ ὀφείας μόνον μέχρι τοῦδε ἐγγώριζεν αὐτόν.

Ἡ μόνη ἀξία καὶ ἱκανότης ἦν οἱ πάντες ἐν αὐτῷ ἀνεγνώριζον ἦτο ἡ ἱππευτικὴ τέχνη δι' ἥς ὑπερπηδα δρομαίως τρισχιλίων μέτρων ἑκταδὶν γήνην, ἀλλὰ καὶ οὕτως δὲν κατώρθου νὰ κερδήσῃ τὸ ἄθλον τῶν ἵπποδρομιῶν. Δὲν ἦτο γελοία πως ἡ μοναδικὴ αὕτη ἀξία του; δὲν ἦτο ἥκιστα ἀξιοσημειώτος ὁ ἀνὴρ; ναί. ἀλλ' ἐν τούτοις ἀπὸ λυαυε πολλῆς ἐκτιμήσεως μέσῳ τῶν πολυτιμῶν καὶ πολυμηχανῶν ὁμίλων τοῦ ἐλευθεριάζοντος κόσμου ἐν τῷ ὁποίῳ εἰδικῶς κατεσπατάλα τὸν χρόνον τοῦ ἀέργου βίου του.—

...Φεῦ!.. τοιοῦτος ὢν ἐπεβάλλετο εἰς τὴν ψυχὴν τῆς, καὶ δὲν ἠδύνατο ἡ ἀθλία νὰ διαψεύσῃ τὴν ἐντύπωσιν αὐτῆς... Ποίαν λοιπὸν μαγείαν διενήργει ὁ γόνος ἐκεῖνος;.. Οὐδεμίαν! τὸ αἶσθημα τοῦτο ἐσωτέρῳ ἐξ αὐτῆς ταύτης προήρχετο. Κατενόησε δὲ τοῦτο ἡ δυστυχὴς εὐθύς ὡς ὁ συμφοδίατος ἀνεχώρησεν ἐκ Δεβίλλης ἐπανερχόμενος εἰς Διέππην, ὅπου ἐπεθύμει θερμῶς νὰ ἐπιδείξῃ τὴν καινουργίᾳ μέλαιναν καὶ λευκόγραμμον ἐφαστρίδα του.

Ὅταν ἀπῆλθεν, ἡ Λουίζα ἤρχετο διανοουμένη ἀπαύστως περὶ αὐτοῦ· καίπερ δὲ οὐδεμίαν ἠσθάνετο λύπην, διότι ἐδείχθη αὐστηρὰ πρὸς αὐτόν, ἐπόνει ἐν τούτοις διαρκῶς μὴ βλέπουσα αὐτόν πλέον. Ἀγωνιζομένη σπουδαίως ὅπως ἀποδείξῃ τὴν ὑποδούλωσιν ταύτην τοῦ σώματός τῆς, ἡν ἐκρίνειν ἐξευτελεστικὴν, ἤρξατο δραστηριώτερον ἢ πρὶν ἐπιμελουμένη τῆς θυγατρὸς αὐτῆς, διημερεύουσα παρ' αὐτῇ φιλοστόργως καὶ μετέχουσα τῶν ἐργασίων καὶ τῶν παιγνίων τῆς. Μετακάλεσσε τὸν Δαβὶδ με-

τὰ μείζονος ἔτι ἐπιμονῆς εἰς Δεδίλλην, καὶ μετῴληθεν. ἐνὶ λόγῳ, πᾶν οἰονδήποτε δυνατόν αὐτῇ μέσον ἀντιπεριπάδου, ἀλλὰ μάτην! πάντα ταῦτα τὰ μέσα ἀνεπαρκῆ δυστυχῶς ἀπέβησαν, ἡ δὲ πολυτάραχος διάνοιά της οὐδέποτε πλέον ἀνεῦρε τὴν γλυκυτάτην ἀφροντισίαν αὐτῆς.

Οὕτω ἐρασθεῖσα εἶχεν ἥδη φθάσῃ εἰς τὴν δοξαράν καὶ κρίσιμον ἐκείνην ἐποχὴν τοῦ βίου καθ' ἣν ἡ γυναικεῖα ἰδιοσυγκρασία παραφύσως ἐρεθισμένη, τὰ μὲν παροθεῖ εἰς ἀκάθεκτον σωματικὸν ὄργασμὸν, ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν τοῦ ὁποῖου αὐταὶ περιφέρονται ἀνὰ τὰς ὁδοὺς, περιγυνοῦνται, θηρεύουσιν ἢ ἐργάζονται ἐμπαθῶς, παρὰ ταῖς δὲ διεγείρει ἄκρατον πυρετὸν φαντασίας ἐκδηλούμενον διὰ φιλολογικῶν ἢ μουσικῶν ματαιοκοπημάτων, δι' ἀμέτρου πρὸς τὴν ἀνάγνωσιν κλίσεως, ἢ δεινῆς κατακρήδεως ἐν τῇ καλλιτεχνίᾳ τῆς μουσικῆς. Παρὰ τισὶν ὁ παροξυσμὸς οὗτος ἐμφανίζεται ὑπὸ μορφὴν χαννώσεως ἀγωνιάδους ὅστις ἐπὶ μακρὰς ὥρας τροσθηλοὶ αὐτὰς ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἑδρας κατασυντετριμμένας καὶ οἰονεὶ ἡμιθανεῖς· παρ' ἄλλαις ἐνσκήπτει ὡς ζωηρὸς τῶν τέως κοιμωμένων αἰσθήσεων ἀψυπνισμὸς, ὅστις δύναται νὰ καταρρίψῃ εἰς τὰς τριβὺς τῆς ἀσωτείας γυναῖκα βιώσασαν ἐπὶ μακρὰ ἔτι βίον ἀποδεδειγμένως ἀκνηλίδωτον. Εἶναι τὸ φαινόμενον τοῦτο κρίσις ἐκδηλουμένη καθ' ἣν στιγμὴν ἀρχεται ἡ ὥριμος ἡλικία, καὶ ὁ βίος παρέσχεν ἥδη πάντας οὓς ὤφειλε νὰ δώσῃ καρπούς, ἐν δὲ βραχὺ ἔτι μόνον τῷ ὑπολείπεται βῆμα ὅπως εἰσέλθῃ εἰς τὸ γῆρας, γλυκὺ καὶ ἡρέμα προσμειδιῶν· εἶναι πειρασμὸς καθ' οὗ ἀνθίσταται θαρραλέως αἱ ὑγίεις τὸ τε σῶμα καὶ τὸ πνεῦμα γυναῖκες, εἰς ὃν ὅμως ὑποκύπτουσιν ἀμαχητὶ αἱ νευροπαθεῖς καὶ ἀνίσχυροί, εἶνε, τέλος ἡ ἐσχάτη ἐν τῷ σταδίῳ τοῦ βίου κομπή, καθ' ἣν τοσαῦται ἐξηγμέναι γυναικεῖαι φύσει παραπλανῶνται, αἱ ὅμως, ὑπὸ ἐπαρκοῦς βαθμοῦ ἑγκρατείας, συνέσεως καὶ εὐσεβείας χειραγωγούμεναι ἄλλαι ὑπερβαίνουνσι ῥαδίως καὶ ἀσφαλῶς.

Ἡ Λουίζα, καίτοι περιεσκεμμένη, δὲν ἠκολούθει ὅμως τὴν ἐμφιλόσοφον λογικὴν φύσει, ὑπεράγαν ἀγέρωχος οὕσα οὐδόλως ὑπέικεν εἰς περιστολήν αὐτῆς, καθ' ὅσον μάλιστα ἀνατραφεῖσα ὑπὸ πατρὸς πυρρωνιστοῦ, ἐστρεφεῖτο ὀρθοσκευτικῶν δάσεων. Ὡστε ἐν τῇ ἠθικῇ πάλῃ ἥτις ἤρχισε ἥδη συγκροτούμενη ἐν αὐτῇ, τὴν ὑπερηφανίαν αὐτῆς μόνον ἠδύνατο νὰ ἐπικαλεσθῇ ὡς σύμμαχον, ταύτην δὲ ὤφειλεν ἐπομένως νὰ ἐνισχύσῃ θεόντως ὅπως ἐπαρκέσῃ.

Μέχρι τοῦ νοεμβρίου οὐδὲν περὶ τοῦ νέου ἐκείνου ἤκουσεν, ἐφαίνετο δὲ ὡσεὶ ἐντελῶς ἀδιαφοροῦσα περὶ αὐτοῦ. Ἐνίοτε μόνον ἀναγινώσκουσα τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἐν ταῖς ἐφημερίδι, προκειμένου περὶ ἀριστοκρατικῶν ἐσπερίδων, ἐορτῶν τοῦ ἐπιστήμου κόσμου, ἢ ἀνδρικῶν διασκεδάσεων, δὲν ἠδύνατο νὰ παρακολύσῃ τὸ πικρὸν μεῖδιμα τὸ τὰ χεῖλη αὐτῆς διαστέλλον ἐπὶ τῇ ἀναπολήσει τῆς ματαιότητος τῶν ἀσχολίων τοῦ ἀρχοῦ τούτου καὶ ἐπὶ τῇ ἀντιπαραβολῇ αὐτοῦ πρὸς τὸν Δαβὶδ, ὅστις διηνεκῶς ἐκζητῶν νέας ὁσμῆρας ἐφευρέσεις, ἀενάως ἱχνηλατῶν τὴν τελειοποίησιν ἀπέβαινε ὡφέ-

λιμος τῇ ἀνθρωπότητι τόσον ὅσον ἐκείνος ἦτο ἀνωφελέης, Ἀλλ' ὅμως ἡ ἰδανικὴ διαγραφὴ τοῦ συζύγου αὐτῆς μετὰ κόμης καὶ στολῆς ἀτάκτου μετὰ χειρῶν ἀμαυρῶν ἀπὸ τοῦ ἐργαστηρίου τῶν πειραμάτων αὐτοῦ ἐξερχομένου τῇ ἐφαίνετο βαναυσὸς πῶς, τὸν δὲ Δαβὶδ τῇ παρίσθῃ ἢ φαντασίᾳ ἐν ἀμέμπτῳ πάντοτε στάσει καὶ κατ' αὐτὴν ἔτι τὴν πυρετώδη τῆς ἱπποδρομίας ὁρμὴν, κομποπρεπῆ καὶ χαριέντα ἀκαταπτώτως, ἀλλὰ καὶ ἀλαζόνα, καὶ ὑπερόπτην ἀληθῶς! . . . Τότε συνέσπα τὰς ὀφρὺς ὀργίλως· ἡ ἀλαζονικὴ ὑπεροψία τὴν ἐξηρέθιζε! . . . καὶ προθύμως τῇ στιγμῇ ἐκείνῃ θά διεκινδύνευε τὰ τιμώτατα αὐτῆς ὅπως ταπεινώσῃ αὐτὸν καὶ τῷ ἐπιδόλῳ σεβασμῶν. Κατὰ τὰς στιγμὰς ἐκείνας ἐλάμβανεν ὑπαρξιν ὁ ἠθικὸς κίνδυνος, προήρχετο δὲ οὗτος ἀκριβῶς ἐκ τῆς ὑπερηφανίας αὐτῆς, ἥτις ἐὰν ἀπέβλεπεν ὅπου ἔδει, θά τὴν καθίστα ἀληθῶς ἀνίκητον.

Ἐνῷ χρόνῳ ἡ Λουίζα ἐδασάνιζεν ἐπιμόνως τὴν καρδίαν προσπαθοῦσα ὅπως ἀντὶ παντὸς μέσου ἐκδιώξῃ ἀπ' αὐτῆς τὴν ἐνοχον ἀνάμνησιν τοῦ νεανίου, ὅστις ἠκολούθει ὁσφ' ἠδύνατο ἐνδύνας τὸν ροῦν τῆς συνήθους αὐτῷ ζωῆς, οὗτος συνάψας οἰκειότητα μετὰ τοῦ βαρῶνου δὲ Ράινωφελδ, τοῦ ὁποῖου ἐφημίζοντο αἱ καλλιπῶλοι σταῦλοι, κατάρθου νὰ προσπορίζηται ἐξ αὐτοῦ χρησίμους περὶ ἱππῶν εἰδήσεις, αἵτινες, ὁμοῦ μετὰ τῆς διηνεκοῦς χαρτοπαιξίας, τῷ παρείχον ἀρκοῦντα χρήματα. Δὲν ἦτο ἐκ τῶν φύσεων ἐκείνων, αἵτινες ἀφίενται ἔρματα φροντίδων καὶ θλίψεων, ἡ σταθερωτάτη δὲ τῶν ιδιοτήτων αὐτοῦ ὑπῆρξε πάντοτε τὸ γαλήνιον ἥθος χάρις εἰς τὸ ὁποῖον συνεμορφοῦτο πρὸς οἰανδήποτε φάσιν τοῦ βίου ἀνεῖν δυσθυμίας καὶ ἀλγεινῶν μεμψιμοιριῶν.

Κατὰ τὰς δεινὰς ἡμέρας τῶν ἐν τῇ χαρτοπαιξίᾳ ἀπωλειῶν, αἵτινες δὲν ἦσαν σπάνιαι, οὐδόλως ἐφαίνετο νευροπαθέστερος καὶ μεγαλυχολικότερος ἢ κατὰ τὰς ἡμέρας τοῦ κέρδους, αἱ ὁποῖαι ἐπίσης ἦσαν συχναὶ καὶ ἀπεζημίου αὐτὸν δι' ἐκείνας. Ὡς δεξιὸς ἀκροβάτης ἐτάλαντεύετο ἐπὶ τοῦ τεταμένου σχοινίου, μηδὲν ὀκνεύων σκεπτόμενος ὅτι πιθανὸν ἦτο νὰ κατασυντριβῇ ποτε καταπίπτων ἀπὸ τοῦ ἀκροσφαλοῦς ἐπιπέδου του.

Ἀλθὲς ἦτο ὅτι οὐδέποτε ἐτήρει ἐχεμυθίαν περὶ τῆς προσελύσεως τῶν χρημάτων του, ἐγίνετο δὲ ἀξιος ὑπὸ τὴν ἐποψὴν ταύτην τῶν κατ' αὐτοῦ ἐπιγριπτομένων κατηγοριῶν· ἀλλ' ἀφ' ἑτέρου ὤφειλε νὰ πράξῃ οὕτως, ὅπως δικαιολογῇ τὸ πολυδάπανον αὐτοῦ, διότι ἐὰν ποτε ἐλάμβανε προσβολὴν, δὲν ἐκράτει τῆς ὀργῆς, ἡ δὲ χεὶρ αὐτοῦ ἐπληττε θανασίμως. Ἐσώζετο ἔτι ἡ ἀνάμνησις μονομαχίας τοῦ τινος καθ' ἣν εἶχε φονεύσει τὸν Χήαροφορδ, ἀρχηγὸν τῆς Σκωτικῆς φρουρᾶς, διότι ὁ εὐγενὴς ἄγγλος ἡξίου ὅτι ἡ ἐξαδέλφη του λαίδου Ὁδόναρ ἐγγάριζε κατὰ βάθος πόσον πολυτελῶς διεβίου ὁ ὥραιος μαρκήσιος. Ὁ Χήαροφορδ, εἰς τῶν καλλίστων σκοπευτῶν τοῦ Λονδίνου, ἀντιπαρατασσόμενος ἔτι, ἐπλήρη ἐν ἀποστάσει τριάκοντα μόλις βημάτων ὡς ἀφροντικὴ πέλεια.

Ἐκτοτε χαριεντιζόμενος ὁ Δαβὶδ ἐλέγεν ὅτι συνεπίρ τοῦ γεγονότος τούτου ἀπέκτεσε φίλους πλείονας ἢ ὅσους ἐφαντάσθη ὅτι θ' ἀπέκτα ποτέ. Καὶ